

Η ΙΩΝΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ

ΣΜΥΡΝΗ τῆ 5 Ὀκτωβρίου 1850.

Ἐκδίδοντες σήμερον τὸ ἀ. φυλλάδιον τοῦ περιοδικοῦ μας τοῦτου λαμβάνομεν μετ' ἀγαθῆς ἐλπίδος τὴν τιμὴν νὰ πέμψωμεν αὐτὸ καὶ πρὸς τοὺς μὴ καταγραφέντας συνδρομητάς, τῶν ὑποίων γνωρίζοντες τὰ τε φιλόμουσα καὶ φιλοκαλὰ αἰσθήματα, καὶ τὸν περὶ τὰ τοιαῦτα μάλιστα ἐλευθέριον χαρακτήρα, ἐλπίζομεν ἔτι θέλει τύχει (παρ' αὐτῶν) εὐμενοῦς ὑποδοχῆς καὶ τὸ θ'. πρὸς κατὰξιν τῶν ἐντίμων ὀνομάτων αὐτῶν ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν συνδρομητῶν μας. Ἐὰν δ' ἀποτύχωμεν τῶν προσδοκιῶν μας, παρακαλοῦμεν πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ζημίας νὰ ἐπιστραφῇ εἰς τὸν διανομέα καὶ τὸ πρῶτον φυλλάδιον.

ΣΜΥΡΝΑΪΚ Ἀ.

Σμύρναν ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ φυσὸν τι ἁρωματικὸν, ἐξ οὗ κατὰ τινὰς ὀνομάσθη ἡ πόλις. Ἄλλ' οἱ πολλοὶ τῶν παλαιῶν συγγραφέων, ὅσοι ἀνέφερον περὶ τῆς πόλεως ταύτης, ἀποδίδουσι τὸνομα τοῦτο εἰς μίαν τῶν Ἀμαζόνων, ἐξ ἧς ὀνομάσθη Σμύρνα συνοικία τις ἐν Ἑφέσῳ, ὅθεν οἱ κάτοικοι, Ἴωνες ὄντες, ὡς καὶ οἱ λοιποὶ Ἑφέσιοι, μετωκίσθησαν εἰς τὴν νῦν αὐτῷ λεγομένην παλαιὰν πόλιν τῆς Ἰωνίας ἐν ἀμνημονεῦτῳ χρόνῳ καὶ δι' ἄγνωστον αἰτίαν.

Ἡ πρώτη θέσις τῆς Σμύρνης, καθ' ὅσον συμπεραίνομεν ἔκ τε τῶν παλαιῶν συγγραφῶν καὶ ἐκ τῆς αὐτοψίας τῶν τόπων, ἦτον ἀναμφιβόλως πέραν τοῦ Μελήτος ποταμοῦ πρὸς ἀνατολὰς κατὰ τὸ κολπωδέστερον καὶ ἀσφαλέστερον νεώριον τοῦ Μελητίου κόλπου, τούτεστι τὸ μεταξὺ Ναυλόγου (Δαραγκαστίου) καὶ Χησίου, [ἄκρας παραλίας τοῦ Ἀρτεμισίου, τοῦ κοινότερον λεγομένου Χαλκαδονναρίου], τὸ ὁποῖον ἴσως τότε ἦτον ἐνδότερον, δηλονότι πλησιαιότερον πρὸς τοὺς μεσημβρινούς λόφους τῆς περιφέρειας ταύτης, πρὶν γεμισθῆ κατ' ὀλίγον ἡ θάλασσα ἀπὸ τὴν κατακρηρομένην ἐκ τῆς γῆς ὕλην, ὡς συνέβη πολλαχού. Αὐτοῦ, μεταξὺ θαλάσσης καὶ τῶν εἰρημένων λόφων, ὑπάρχει λοφίσκος γκιωδῆς, σώζων ἐν βάθει ὕλην ἀρχαιωτάτης οἰκίσεως, λεγόμενος ὀθωμανιστὶ Τεπεζίκι, μὴ ἀπέχων πολὺ ἀπὸ τῆς θάλασσης τοῦ Μελητίου κόλπου, καὶ ἴσως τὸ παλαιὸν πλησιαι-

στερος εἰς αὐτὴν, ὡς προείπομεν. Τὴν θέσιν ταύτην λοιπὸν κατεῖχε πιθανῶς ἡ παλαιὰ Σμύρνη, ἐκλεγεῖσαν βέβαια ὑπὸ τῶν πρώτων τοῦ τόπου οἰκητόρων, ὅχι ὡς ὄχυρον, ὅσον ὡς πρόσφορον εἰς τὴν ναυτιλίαν καὶ τὴν γεωπονίαν. Διὰ τοῦτο καὶ οἱ γείτονες Αἰολεῖς ἀντεποιοῦντο τῆς πόλεως τχύτης, πρὶν οἱ Ἴωνες ἐπικρατήσωσι μέχρι τοῦ Ἑρμου καὶ τῆς Φωκαίας, διὰ τοῦτο, [δηλονότι ὡς μὴ φύσει οὖσαν ὄχυρον], προσέβαλον τὴν πόλιν ταύτην πολλάκις καὶ ἄλλοι γείτονες ἐκ Σάρδεων, οἱ Λυδοὶ, μέχρις οὗ κατέστρεψαν αὐτήν.

Ἄλλα πρὸ τούτου, ὡς διηγείται ὁ Πausanias, οἱ Λυδοὶ ποτὲ προσβαλόντες τὴν Σμύρνην, εἰσῆλθον ἐντὸς τοῦ τείχους, οἱ δὲ Σμυρναῖοι ἀντιμαχόμενοι προθύμως καὶ καρτερῶς, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, κατόρθωσαν ν' ἀποδιώξωσι τοὺς Λυδοὺς, σώσαντες οὕτω θαυμασίως τὴν πατρίδα των. Τὸ δὲ σπάνιον τοῦτο παράδειγμα μετὰ καιρὸν ἀνέφερον καὶ οἱ περὶ τὸν Ἀριστομένην ἐνθαρρύνοντες τοὺς Μεσσηνίους κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν, ὅταν οὗτοι ἐμβόηκαν εἰς τὴν Εἴραν διὰ νυκτός. Εἶναι λοιπὸν οἱ παλαιοὶ Σμυρναῖοι, καίτοι νικηθέντες ἐπὶ τέλους ὑπὸ τῶν Λυδῶν, ἄξιοι μεγάλης τιμῆς ὅτι ἔδυσαν, ὀλίγοι πρὸς πολλοὺς ἀντιστάμενοι, ἀνδρείας, καὶ κρητοφυχίας μέγιστον παράδειγμα εἰς αὐτοὺς τοὺς ἀλκιμωτάτους Μεσσηνίους, τοὺς ὁποίους ἐφοβήθησαν πολλάκις οἱ Σπαρτιάται, οἱ πρῶτοι τῆς τότε Ἑλλάδος μαχηταί.

Μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς πατρίδος των οἱ ἐπιζήσαντες Σμυρναῖοι διεσκορπίσθησαν καὶ κατώκησαν τὴν χώραν κωμητῶν τετρακόσια ἔτη, ὡς λέγει ὁ Στράβων, μέχρις οὗ συνακίσθησαν αὐθις ὑπὸ Ἀλεξάνδρου καὶ Δυσιμάχου πέραν τοῦ Μελήτος πρὸς δυσμὰς ἐπὶ τοῦ λόφου ἢ βουνοῦ Πάγου κατὰ τινὰ χρησμόν.

Τρισμάκαρες κείνοι καὶ τετρακίς ἄνδρες ἔσονται
Οἱ Πάγον οἰκήσουσι πέραν ἱεροῦ Μελήτος.

Τὴν δευτέραν λοιπὸν ταύτην θέσιν, τὴν ὑπὸ Ἀλεξάνδρου ἐκλεγεῖσαν, ἀπέχουσαν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν γεωγράφον 20 σταδίου ἀπὸ τῆς πρώτης [ἐννοουμένου ἴσως τοῦ διαστήματος ἀπὸ τῆς ὀχρωμένης ἄκρας τοῦ Πάγου μέχρι τῆς πα-